

NÉMETI ANETT

A SZEKRÉNY

Végre kijutott! – idejét se tudta, mikor volt ilyen izgatott. A tömör, vaskos szekrény két ajtószárnya hirtelen pattant ki, minden előzmény nélkül. El se hitte, hogy kiszabadult. Lassan, remegve indult meg az elképesztő világosság felé...

Ahogy kiért, nem nézett rögtön a kinti világra, hanem előbb visszafordult, és tekintete megállapodott a maszatos ablakokon. Láta bennük, hogy homlokán varasodni kezd már a seb, szája két sarkában is halvány véraláfutás vonalazódik. Ujjait végighúzta a szivárványos ablakon. Nem félt a fénytől, ami a szemébe villant, de már nem is szerette. Akár vak is lehetett volna, olyan átlátszóak voltak szilánkszemei. Visszament a házba. Még nem volt teljesen kész a szabadulásra. Nem tudta volna pontosan megmondani, mennyi ideje élt bezárva. Csak annyiban volt biztos, hogy több egy évtizednél.

A bal kezénél, a párkány hűvös márványán egy ketyegő óra állt. A sebes mozdulat, ahogy fel akarta emelni izzadt tenyerét a lapról, leverte a katógó szerkezetet. Csönd lett. Az apró órából kiesett az elem, és a szoba egyetlen bútordarabja alá gurult. A szekrény.

Bizonytalanságának kényszerszállása volt ez a roskatag bútordarab. Itt élt a dohos ingek közt lapítva, amiket még az új lakóknak se volt szívük kidobni, sőt, csak gyűjtötték melléjük saját levedlett rongyaikat is. Szinte epekedve várták, hogy végre arra járjon egy koldus, akire rásózhatnak a kacatjaikat. Így arra a pillanatra érezhetnék, hogy ők is emberek, sőt, jó emberek, akik képesek még hasznos cselekedetekre.

A szekrény lakója most felszabadultan belenevetett a szivárványba. Nem tudta, mitől lett nevetethétkje, talán az elpocsékoltt évek miatti groteszk fájdalmában, vagy a ház poros sóhajtásai miatt, amiket akkor lehetett hallani, ha átbújt a szél a betöredezett ablak éles résein. Vagy az hozta ezt a hirtelen kacajt, hogy íme, eljött a szabadulása dicső napja, végre kívül lehet önkéntes, dohos börtönén, és most azt sem tudja, sírjon vagy nevesen. Tíz év rettentő hosszú idő.

Gyötrődve megrázta a fejét. Majd egész teste összerázkódott. Homlokán verítékcseppek csillogtak, ajkait egyenes vonallá szorította össze. Egyet-

len holmija volt, a kopott, zöld csíkos szatyor, most élesen recsegett, ahogy kiemelte a szekrény egyik titkos rekeszéből. Egyetlen fénykép volt benne. Nem merte megnézni. Több, mint tíz éve nem látta. Végig ott volt mellette, de nem láthatta a sötétből. Tíz éve semmit se látott vagy érzett.

Most megindult a kert felé. Lassan ment a járás, minden lépést újra kellett tanulni. Furcsa volt, hogy ilyen nagy tér veszi körül. Már-már kísértetiesen furcsa. Leült az almafa alá, a picike tó mellett. A vízben nem volt aranyhal. De még egy tavirózsa sem a felszínen. Erősen magához szorította a műanyag szatyrot. Még húzni akarta az időt, nem tudta, milyen lesz. Még mindig félt az ismeretlentől. Tíz év és még mindig rettegett.

Órák teltek el így, lassú töprengésben. Aztán aprólékosan lefejtette görcsös ujjait a szatyorról. Már csak a mutatóujja tartotta. Bal kezével belenyúlt, ujjai közé csípte a foszló papírt, és a szélbe engedte a mocskos tokot, önmaga büzlő, undorító héját, amiben annyi évet elvesztegetett.

A szatyor beleröpült a napba. Szűrő égett szag csapta meg az orrát. Hamar levált a külső rész. Hamar megsemmisült.

Most reszkető bal keze rándult egyet, olyat, mint amikor félálomban van az ember, a való és a képzel közötti síkon, s az első árnyképtől megrémülve nagyot ráz az, egyik végtagja. Mindegy, melyik.

Ijesztőek ezek a félúton járások. De valahogy mégis szükség van rájuk, hogy érezzük, átéljük a különbséget. Most ő is épp félúton volt. De nem tudta, honnan és hová félúton.

Nagyot sóhajtott, az éles, tiszta levegőt szinte undorodva tüdőzte le, már-már hiányzott neki az állott, dohos szag, ami hosszú évekig teljesen körbevette. Szúrta, mart, rágta a belsejét, de nem tágított, mindet felvette, aztán egy gyors kilégzés, és felpattantak a szemei.

A képre nézett. Egy bájos, barna kislány arca mosolygott a lapról egyenesen felé. Végigsimított a kedves arcon. Most megérintette a saját arcát. Sűrű, érdes, csíkokkal teli bőrt tapintott. Kiakadt lélegzettel a tó fölé hajolt: a víz egy vénséges, csúf banyát sodort felé, de amikor megpróbált volna hozzáérni, mindig eltűnt a víz gyűrűi közt. És mégis mindig visszatért, már majdnem elérte. De akkor meglátta a kislányt a parton. Kezéből hamuként porladt el a fénykép, ahogy annak eleven mása megjelent. Szemeit dörzsölve felállt, odament a lányhoz, kézen fogta és bevetette magát az erdő sűrűjébe. Arca minden lépésnél jobban kisimult.

A tó gyűrűi kicsaptak, felemelkedett a víz, majd visszahullt a széles edénybe. Egyetlen csepp se veszett kárba. Az ócska ház lakatlan szobájá-

ban nyikorogva kinyílt egy ajtó, majd még egy, egy szekrényé, s azon a nehéz, szüette titkos ajtón besétált lassú léptekkel, vén banya képében a múlt. A jelen és a jövő ezalatt kézen fogva futkározott a tó és az erdő közötti tisztáson, mintha más nem is létezne a világon. De a szekrény maradt. Várt. Egy bizonytalan vándorra, aki még nem döntötte el, merre is induljon. Az óra hirtelen újra ütni kezdett, mint lassú szívdobogás. Évtizedekre előre húzta fel valaki...

A visszazámlálás elkezdődött.

